

Fietstocht naar Oostburg

20 augustus 2026

Sluis, Aardenburg en Oostburg, Zeeuwse stadjes waar wij allen die zo dicht op de grens met Zeeuws-Vlaanderen wonen, al heel ons leven af en toe naartoe zijn gegaan. We kennen nog de tijd van de smokkelarij. Van het “blauwen”. Waar dat woord vandaan komt wist ik niet. Opzoeken is er goed voor. In het Middelnederlands stond de kleur blauw voor bedrog, voor list, voor onoprechtheid. Denk aan het gezegde: iemand blauwe bloemetjes wijsmaken. We gingen naar die stadjes voor choco, voor P-sluis (wel ruikend eten voor de vogels), maatjes, kaas, en andere. Soms gewoon een familie-uitstapje. “Niets aan te geven?” zei de douanier. Ik hoor het hem nog zeggen. Natuurlijk niet ...

Onze fietstocht ging voor een zoveelste maal opnieuw richting Zeeuws-Vlaanderen. We vinden er geen doekjes om: dit is OOK Vlaanderen. Oorspronkelijk behorend tot het graafschap, tot het hertogdom en later nog tot het land van de 19 provincies. Hoe heerlijk moet dat geweest zijn: zonder grenzen. Alhoewel. In de voorbije Middeleeuwen waren er tolbarrières voor goederen, zeker op schepen. Ook op andere goederen per kar? Wellicht wel, maar eerder een kleine tol om te passeren? Misschien de moeite om het eens uit te vissen, maar nu niet.

Het is een uitzonderlijk voorrecht binnen de Europese Unie dat er vrij verkeer is van mensen, goederen, diensten, finances. Grenzen zijn ook maar een fictieve lijn, een kunstmatige lijn. Vogels en dieren in het wild kennen geen grenzen. Wolken en regen en klimaat ook niet. Stel je voor...

Samenkomst aan de Sporthal in Moerkerke. Om het aantal kilometers van de eigenlijke fietstocht niet te uitgebreid te maken. Wie natuurlijk met de fiets naar Moerkerke komt, moet er een aantal pedaalslagen bij rekenen. Als het maar dat is natuurlijk? Erger is als je thuis wil vertrekken en je de sleutel van de fietsenbergsplaats of van de fiets zelf, niet meer vindt. De wet van Murphy natuurlijk. Wat kan gebeuren, zal ooit wel gebeuren. En dan nog

liefst op een moment dat het, het minst goed uitkomt. Ik hoop dat het ondertussen voor ons lid dat zo niet kon meefietsen, al terug oké is.

Wie het niet zag zitten om te fietsen, en dat kan natuurlijk, kon ook met de auto naar Oostburg rijden om samen met de groep gezellig te lunchen. Als je dat doet heb je wat meer tijd om te aperitieven met een glas cava of wijn sierlijk te laten binnenglijden, en achteraf een praatgrage koffie of thee te savoureren. Waarom ook niet. Voor sommigen is het niet vanzelfsprekend om te fietsen, maar ook wind en voorspelde regen fluisteren sommigen in het oor om met de auto het wispelturige weer te trotseren. Hoe meer zielen, hoe meer vreugd. Nou ja, zielen? Misschien, maar zielig was onze tocht echt niet. Integendeel. Pittig, stampen op de trappers, heel mooi en soms zelfs uitzonderlijk mooi landschap. Bij NEOS-Damme krijg je ook op de fiets waar voor je geld.

Terug naar de sporthal in Moerkerke. We verstrekken in groepjes. Dat is veiliger en gemakkelijker. Iedereen moet dan ook effectief uitkijken en zoeken naar de knooppunten. Na de Blauwe Sluis lag KOBUS op onze route. Ik denk dat dit nog grondgebied Lapscheure is en dicht bij Sluis. Kleine groepjes met fietsen telkens met het veer overzetten. Een attractie op zich, en een oefening in geduld en samenwerking. Draai maar aan het wieletje, is een kinderliedje. Maar overzetten en aan het grote wiel draaien is geen kinderspel. Kwam er nog bij dat door watertekort het niveau tussen de steiger en Kobus al gauw een 30 cm was. Met zware fietsen en oudere spieren is het mekaar helpen. En dat gebeurde ook probleemloos. Een goede oefening in teamvorming. Zelfs de voorzitter gedroeg zich als een onvervalste veerman.

We passeren Sluis via de fietsende rondweg op weg naar Oostburg. In de zon en met heel wat wind. Waar het kan zoeken de fietsers een zitje op het terras. Anderen installeren zich al binnen. Zij hadden chance. Want de zon nam plots middagpauze en liet een stortvloed haar duivels ontbinden. Wie op het terras zat ging vierklauwens naar binnen een plaats zoeken. Die er niet altijd was, tot men de achterzaal ook open stelde. De vis- of vleesplank was heerlijk. Nee, natuurlijk niet de plank, maar de heerlijke gerechten die de staf van restaurant Eigenwijs er op serveerde. Lekker, meer dan voldoende, zonder kapsones. En of het smaakte.

Toen de zon uit middag pauze was en de wolken met hun pestgedrag weer vertrokken waren, kwam de toer terug op gang. Even mooie natuur. Even soms nijldige wind. Maar heerlijk als je dat mechaniekje op de fiets hebt met een beetje elektriek erin, dat de helft van het werk overneemt. Wie wilde kon in Aardenburg nog een stop inlassen om niet te vlug thuis te zijn. Waarom ook? Het laatste fietsend groepje was wat blijven slenteren midden de mooie natuur van de Sophiaweg en de Isabelladijk. Een zee van ganzen en vogels. Geen industrie aan deze kant van de Schelde in dat gebied. Puur natuur, dorpjes, stadjes en landbouw. Alles op een boogscheut van o.m. het grote Damme, Maldegem, Sint-Laureins. Met o.m. de lieflijke namen van Waterlandkerkje, Draaibrug, Sint-Kruis, De Tol, en waterrijke krekken.

Het was een zalige dag. Met NEOS-Damme. Spijts de wind en regen. Of misschien ook juist daarmee. Zo was het nog echt een avontuur en had je de indruk: ja, ik heb het gedaan.

Tekst en foto's: Will V.